

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl samosoudcem JUDr. Tomášem Švecem, Ph.D. v právní věci

žalobců: 1) V. T., nar. xxx
2) R. M., nar. xxx
3) A. T., nar. xxx
4) V. T., nar. xxx

všichni státní příslušnost Ukrajina
všichni bytem xxx

zastoupeni: **Mgr. et Mgr. Václavem Klepšem**, advokátem,
se sídlem Varšavská 714/38, 120 00 Praha 2

proti

žalovanému: **Ministerstvo vnitra, Odbor azylové a migrační politiky**,
se sídlem Nad Štolou 3, 170 34 Praha 7

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 27. června 2023, č. j.: OAM-2565-32/ZR-2022

takto:

- I. Rozhodnutí žalovaného ze dne 27. 6. 2023, č. j. OAM-2565-32/ZR-2022, se zrušuje a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný je povinen zaplatit žalobcům náhradu nákladů řízení ve výši 24 732,40 Kč, a to do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám zástupce žalobců Mgr. et Mgr. Václava Klepše, advokáta se sídlem se sídlem Varšavská 714/38, 120 00 Praha 2.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Žalobce 1) se domáhá zrušení v záhlaví uvedeného rozhodnutí, jímž byla žalobci 1) zrušena platnost povolení k trvalému pobytu podle ust. § 77 odst. 2 písm. a) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“) a stanovena lhůta k vycestování z území 60 dnů od nabytí právní moci rozhodnutí. Samostatně podanou žalobou se téhož domáhají i žalobci 2) – 4), a proto soud usnesením ze dne 14. 11. 2023, č.j. 20 A 22/2023-60 spojil řízení zahájená oběma žalobami ke společnému projednání a rozhodnutí.

II. Podstatný obsah žalob

2. Žalobce 1) ve své žalobě namítal nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí, neboť z něj není patrné, o co žalovaný opírá své úvahy o přiměřenosti rozhodnutí. Rovněž není podle žalobce 1) v napadeném rozhodnutí postaveno najisto, z jakého skutkového stavu žalovaný vychází. V případě přijetí skutkového stavu tak, jak jej prezentuje žalovaný, by podle mínění žalobce bylo nutné učinit závěr o nepřiměřenosti napadeného rozhodnutí.
3. Dále žalobce 1) uvedl, že v jeho případě nemělo ke zrušení trvalého pobytu dojít, neboť nenaplnuje podmínky ust. § 77 odst. 1 písm. h) a i), odst. 2 písm. f) zákona o pobytu cizinců, kterážto ustanovení se specificky věnují tomu, kdy je možné na základě trestné činnosti přistoupit ke zrušení trvalého pobytu.
4. Žalobce 1) rovněž nesouhlasil s argumentací žalovaného založenou na skutečnosti, že žalobce 1) není vlastníkem žádného relevantního majetku, a proto má být zrušení trvalého pobytu přiměřené z hlediska ekonomického. Uvedl, že právě nemajetnost žalobce 1) svědčí jeho větší zranitelnosti, když pro zajištění bydlení a základní obživy musí nutně pracovat a jeho práce je závislá právě na pobytové oprávnění.
5. Dále žalobce 1) namítl, že napadené rozhodnutí je v rozporu s čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod a nejlepším zájmem dítěte ve smyslu Úmluvy o právech dítěte.
6. Žalovaný rovněž podle žalobce 1) řádně neodůvodnil neprovedení jím navrhovaného důkazu v podobě výslechu své manželky, kterým by mohlo být objasněno, zda by rodina žalobce mohla i po jeho opuštění území České republiky na tomto území dále setrvat.
7. Žalobce 1) rovněž vytkl žalovanému, že se nevypořádal s námitkami ohledně vazby dětí žalobce 1) na český vzdělávací systém, vazby pobytového oprávnění manželky na pobytové oprávnění žalobce 1) a závislosti dětí žalobce 1) na jeho výdělku dosahovaném v České republice. Rovněž se nevypořádal s námitkou žalobce 1), že by byl v případě návratu do země původu rekrutován.
8. Napadené rozhodnutí je podle žalobce 1) také rozporné s ohledem na konstatování žalovaného, že si žalobce 1) může po právní moci zrušení povolení k trvalému pobytu požádat o nižší druh pobytového oprávnění, avšak může být nucen čekat na zahlazení trestů.
9. Žalobce 1) namítal též, že se žalovaný zaměřil významně na okolnosti směřující proti zájmu žalobce 1) a jeho rodiny. Kritizoval přitom způsob, jakým žalovaný žádal o součinnost příslušný orgán sociálně právní ochrany dětí a Polici České republiky, a dospěl tak k obavám z jednostranného vedení řízení s cílem zrušit trvalý pobyt.
10. Žalobce 1) dále vytkl žalovanému, že v odůvodnění napadeného rozhodnutí odkázal žalobce na možnosti získání jiného druhu pobytového oprávnění, ačkoli mu musí být známo, že pro některá

z nich nesplňuje zákonné podmínky, některá jsou jen dočasným řešením a u některých nejsou přijímány žádosti. Shrnul, že žalobce spolu se zrušením nejvyššího pobytového oprávnění automaticky nezískává nižší pobytové oprávnění a jeví se jako krajně nepravděpodobné, že by je mohl získat v dohledné budoucnosti.

11. Konečně žalobce 1) namítal, že žalovaný ani na základě upozornění nejednal s jeho manželkou a dětmi jako s účastníky řízení, přestože napadeným rozhodnutím může být alespoň potenciálně zasaženo do jejich práv. Tuto, jakožto jedinou žalobní námitku, uplatnili ve svojí žalobě i žalobci 2) – 4).

III. Vyjádření žalovaného

12. Žalovaný nesouhlasil s žalobou a k žalobním námitkám uvedl následující.
13. K namítané bagatelizaci protiprávního jednání žalobce 1), uplynutí času či zahlazení dvou ze čtyř trestných činů žalovaný zjištěná protiprávní jednání zrekapituloval a uzavřel, že žalobce 1) má sklon k porušování zákona a jeho recidivní chování v tomto směru naznačuje, že se řádně neintegroval do české společnosti. Závažné narušení veřejného pořádku pak žalovaný spatřuje v tom, že se žalobce 1) opakovaně na území České republiky dopouští protiprávního jednání a od jeho páchání ho neodradily ani dříve uložené tresty a sankce. K zahlazení trestů uvedl, že tato nic nemění na tom, že se žalobce 1) opakovaně dopustil protiprávního jednání, a odkázal přitom na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 5. 2014, č.j. 9 As 175/2012-25.
14. K námitce žalobce 1), že Ukrajina není bezpečnou zemí pro návrat žalobce 1) a jeho rodiny, žalovaný uvedl, že napadeným rozhodnutím není žalobci 1) uložena povinnost vrátit se do země původu. Je mu pouze uložena lhůta k vycestování z území České republiky a je pouze na jeho uvážení, do které země vycestuje. Odkázal v této souvislosti na rozsudek Krajského soudu v Plzni ze dne 30. 11. 2022, č.j. 55 A 45/2022-85, a na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 11. 2022, č.j. 3 Azs 235/2022-27. Doplnil k tomu, že žalobce 1) má také možnost, prokáže-li nemožnost vycestování do země původu z opodstatněných důvodů, požádat o speciální pobytový status kupř. v podobě víza za účelem strpění.
15. Žalovaný rovněž uvedl, že se dostatečně vypořádal s otázkou přiměřenosti dopadu napadeného rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobce 1). Odkázal přitom na odůvodnění napadeného rozhodnutí a doplnil, že samotná existence rodinných vazeb ještě nemusí znamenat automatickou nepřiměřenost zásahu do rodinného či soukromého života žalobce. Nelze sice podle žalovaného předjímat, zda a jaké pobytové oprávnění může být pro žalobce 1) s ohledem na trestní odsouzení dosažitelné, lze ale v obecné rovině odkázat na skutečnost, že závažnost protiprávního jednání časem slábne a snižuje se i aktuálnost hrozby pro veřejný pořádek. V této souvislosti rovněž žalovaný uvedl, že nemá povinnost poskytovat návod, jak má žalobce 1) postupovat, aby dosáhl svého.
16. Pokud jde o nepřiznání postavení účastníků řízení manželce a dětí žalobce 1), uvedl žalovaný, že v jejich případě nejde o přímé dotčení na jejich právech a povinnostech ve vztahu k povolení k trvalému pobytu žalobce. Jedná se o dotčení nepřímé, když jde o řízení o hmotněprávním nároku, které se bezprostředně dotýká pouze osoby žalobce 1). Majetková či osobní práva manželky žalobce 1) a jejich dětí nemohou být napadeným rozhodnutím nijak dotčena.

IV. Obsah správního spisu

17. Ze správního spisu soud zjistil tyto, pro řízení podstatné, skutečnosti.
18. Správní orgán dne 10. května 2022 zahájil s žalobcem 1) správní řízení o zrušení povolení k trvalému pobytu občana 3. státu – rezidenta podle ust. § 77 odst. 2 písm. a) zákona o pobytu cizinců z důvodu, že žalobce 1) opakovaně závažným způsobem narušuje veřejný pořádek.

Oznámení o zahájení správního řízení bylo žalobci doručeno dne 23. 5. 2022 na základě fikce doručení a vhozeno do domovní schránky dne 31. 5. 2022.

19. Z opisu z evidence rejstříku trestů žalobce 1) se podává, že tento byl trestním příkazem Obvodního soudu pro Prahu 2 ze dne 13. 4. 2012, sp. zn. 1 T 93/2012, který nabyl právní moci dne 13. 6. 2012, odsouzen pro přečin ohrožení pod vlivem návykové látky podle ust. § 274 odst. 1 trestního zákoníku k trestu odnětí svobody v trvání 4 měsíců s podmíněných odkladem na dobu v trvání 22 měsíců. Dále byl žalobce 1) trestním příkazem Obvodního soudu pro Prahu 5 ze dne 14. 5. 2020, sp. zn. 19 T 57/2020, který nabyl právní moci dne 29. 5. 2020, odsouzen pro přečin ohrožení pod vlivem návykové látky podle ust. § 274 odst. 1 trestního zákoníku k peněžitému trestu a trestu zákazu činnosti v trvání 33 měsíců. Trestním příkazem Okresního soudu Praha - západ ze dne 21. 10. 2020, sp. zn. 21 T 110/2020, který nabyl právní moci dne 29. 12. 2020, byl žalobce 1) odsouzen pro přečin maření úředního rozhodnutí a vykázání podle ust. § 337 odst. 1 písm. a) trestního zákoníku k trestu odnětí svobody v trvání 6 měsíců s podmíněných odkladem na dobu v trvání 18 měsíců. A konečně byl žalobce 1) trestním příkazem Obvodního soudu pro Prahu 10 ze dne 31. 12. 2021, sp. zn. 4 T 198/2021, který nabyl právní moci dne 22. 1. 2022, odsouzen pro přečin ohrožení pod vlivem návykové látky podle ust. § 274 odst. 1, odst. 2 písm. a), c) trestního zákoníku k trestu obecně prospěšných prací ve výměře 25 hodin a k trestu zákazu činnosti v trvání 18 měsíců.
20. Příslušný orgán sociálně právní ochrany dětí provedl šetření v místě bydliště žalobců s tím, že se všichni žalobci zdržují v místě bydliště, což je pronajatá rekreační chata o jedné menší místnosti a jedné větší místnosti propojené s kuchyňským koutem. V době šetření byla zastížena matka s dětmi a otec byl v práci. Matka uvedla, že rodiče společně zajišťují péči o děti. A. navštěvuje xxx třídu ZŠ xxx, V. pak do MŠ xxx
21. Správní orgán prvního stupně umožnil žalobci 1) seznámit se s podklady pro vydání rozhodnutí, vyjádřit se k nim a navrhnout jejich doplnění ve smyslu ust. § 36 odst. 3 správního řádu. Žalobce 1) ve svém písemném vyjádření k podkladům rozhodnutí mimo jiné poukázal na to, že jeho manželka a děti jsou potenciálně ovlivněni výsledkem řízení a přísluší jim proto postavení účastníka řízení podle ust. § 27 odst. 2 správního řádu.

V. Hodnocení věci Městským soudem v Praze

22. Městský soud v Praze na základě podané žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí v mezích žalobních námitek vycházející přitom ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu ve smyslu ust. § 75 odst. 1 a 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále též jen „s.ř.s.“). Rozhodoval přitom bez nařízení jednání, neboť žalobci k výzvě a poučení soudu podle ust. § 51 odst. 1 s.ř.s. nevyjádřili svůj nesouhlas s takovým projednáním věci a žalovaný naopak výslovně souhlasil s rozhodnutím bez nařízení jednání. Soud pak tedy za této situace a s ohledem na obsah správního spisu nepovažoval nařízení jednání za nezbytné.
23. Podle § 77 odst. 2 písm. a) zákona o pobytu cizinců ministerstvo platnost povolení k trvalému pobytu dále zruší, jestliže cizinec opakovaně závažným způsobem naruší veřejný pořádek nebo práva a svobody druhých anebo je důvodné nebezpečí, že by mohl ohrozit bezpečnost státu.
24. Podle § 27 odst. 2 správního řádu jsou účastníky správního řízení též další dotčené osoby, pokud mohou být rozhodnutím přímo dotčeny ve svých právech nebo povinnostech.
25. Podle čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod (dále jen „Úmluva“) má každý právo na respektování svého soukromého a rodinného života, obydlí a korespondence.
26. Všichni žalobci shodně namítají, že žalobci 2) - 4) měli být coby manželka a děti žalobce 1) účastníky řízení před správním orgánem podle § 27 odst. 2 správního řádu.

27. Podle § 27 odst. 2 správního řádu je účastníkem správního řízení osoba, která může být správním řízením přímo dotčena ve svých právech nebo povinnostech. Z citovaného ustanovení vyplývá, že k účastenství ve správním řízení postačí pouze možnost takového dotčení (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 12. 2008, č. 1 As 80/2008-68).
28. Nejvyšší správní soud ustáleně judikuje, že takovou dotčenou osobou může být i nezletilé dítě osoby, které má být zrušeno povolení k pobytu na území republiky. Např. v řízení o rozhodnutí o zajištění občanky cizího státu za účelem správního vyhoštění Nejvyšší správní soud uvedl, že její nezletilý syn „*měl podle ust. § 27 odst. 2 správního řádu právo účastnit se správního řízení, z něhož žalobou napadené rozhodnutí vzešlo, neboť mohl být tímto rozhodnutím přímo dotčen na svém právu na rodinný život. Právě na právu účastnit se správního řízení i na právu na rodinný život mohl být žalobce b) žalobou napadeným rozhodnutím zkrácen [...]*“ (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 9. 2011, č. j. 7 As 103/2011-54). Ve stejném rozsudku Nejvyšší správní soud konstatuje, že správní řád účastenství podle citovaného ustanovení přiznává bez ohledu na to, zda bude dotčení aprobováno právem. V rozsudku ze dne 26. 11. 2009, č. j. 5 As 95/2008-73, soud shledává, že účastníkem správního řízení o vyhoštění mohla být nezletilá dcera, neboť mohla být přímo dotčena vyhoštěním svého otce. Nejvyšší správní soud právo účastenství podle § 27 odst. 2 správního řádu přiznal blízkým rodinným příslušníkům osob, kterým bylo uděleno správní vyhoštění, v řadě dalších rozhodnutí, např. v rozsudcích ze dne 24. 2. 2016, č. j. 6 Azs 284/2015-25, ze dne 11. 10. 2017, č. j. 9 Azs 214/2017-58, či ze dne 23. 11. 2019, č. j. 9 Azs 256/2019-22.
29. Co se týče otázky účastenství rodinných příslušníků cizince ve správním řízení o zrušení platnosti jeho povolení k pobytu, je třeba odkázat na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 7. 2022, č. j. 8 Azs 101/2022-61, dle kterého v těchto věcech „*třeba zpravidla uvažovat o účastenství podle § 27 odst. 2 správního řádu. Dané ustanovení zakládá účastenství na základě přímého dotčení, resp. potenciální brožby takového dotčení. Takové dotčení se vztahuje přímo k rodinnému příslušníkovi - zde osobě zúčastněné na řízení. Ta jediná tak mohla být dotčena na svých procesních právech tím, že s ní správní orgány nejednaly jako s účastníkem řízení. Pouze ona se tedy mohla bránit proti tomu, že nebyla vzata jako účastnice řízení o zrušení trvalého pobytu svého otce*“. Není tedy pravdou, že se řízení o zrušení platnosti pobytového oprávnění stěžovatele jeho rodinných příslušníků netýká; naopak toto řízení přímo zasahuje také do práv žalobců 2) - 4) na ochranu jejich rodinného života ve smyslu čl. 8 Úmluvy a přísluší jim tedy v tomto řízení postavení účastníků dle § 27 odst. 2 správního řádu. Je však pouze na nich, nikoliv na žalobci 1), aby se případně bránili proti postupu správních orgánů, jímž jim toto postavení účastníků řízení bylo upřeno, což žalobci 2) – 4) učinili. Obdobně se vyjádřil Nejvyšší správní soud ve svém rozsudku ze dne 18. 10. 2022, č.j. 5 Azs 33/2022-39, kterým byl mimo jiné zrušen rozsudek Krajského soudu v Plzni ze dne 15. 12. 2021, č. j. 77 A 109/2021-49, na který žalovaný odkazoval ve svých vyjádřeních k žalobám.
30. V projednávané věci došel soud k závěru, že žalobci 2) – 4) coby manželka, resp. děti, žalobce 1) mohli být zrušením povolení k trvalému pobytu žalobci 1) dotčeni na svých právech, především na svém právu na rodinný život. Nedobrovolné opuštění území České republiky žalobcem 1) by jistě mohlo znamenat dotčení žalobců 2)-4) na jejich právech. Soud proto uzavřel, že žalobci 2) - 4) měli být účastníky správního řízení. Judikatura správních soudů navíc již vyložila, že „*okruh účastníků stanoví a otázky jejich způsobilosti být nositeli práv a povinností posuzuje správní orgán, který řízení vede, z úřední povinnosti, zpravidla také na základě výpisu z obchodního rejstříku, živnostenského oprávnění, případně dalších podkladů. Nesprávný postup správního orgánu v tomto směru nelze zhotovit poukazem na to, že v řízení nebyla vznesena námitka proti nesprávnému označení subjektu, popř. že subjekt sám, způsobem jakým se označoval, uvedl správní orgán v omyl.*“ (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 2. 2011, č. j. 5 As 24/2010-97). V témže rozsudku Nejvyšší správní soud vyslovil, že „*bylo povinností správních orgánů po celou dobu správního řízení (tzn. i povinností žalovaného v odvolacím řízení) ověřovat okruh účastníků řízení a jednat jako s účastníkem s tím, komu toto postavení svědčí. Pokud tak žalovaný neučinil, porušil předpisy o správním řízení způsobem, který mohl mít vliv na zákonnost jeho rozhodnutí, a proto měl městský soud rozhodnutí žalované zrušit podle § 76 odst. 1 písm. c) s. ř. s.*“

31. Vzhledem k tomu, že správnímu orgánu bylo včas známo (viz kupř. podnět ministerstva vnitra ze dne 9. 6. 2022, č. j. OAM-2565-14/ZR-2022 k prošetření poměrů týkajících se výchovy, výživy a péče o nezletilého žalobce), že žalobce 1) je manželem žalobce 2) a otcem nezletilých žalobců 3) a 4), zatížil správní řízení procesní vadou, pokud žalobce 2) – 4) coby rodinné příslušníky žalobce 1) nezahrnul do okruhu účastníků řízení podle § 27 odst. 2 správního řádu.
32. Jak naznačeno v bodě 29, pokud by pouze žalobce 1) uplatnil v žalobě námitku spočívající v opomenutí jiného účastníka [žalobců 2)-4)], nemohl by se jí městský soud ani věcně zabývat, neboť k zásahu do veřejných subjektivních práv žalobce 1) uvedenou vadou bez dalšího dojít nemohlo (obdobně viz rozsudek NSS ze dne 11. 10. 2017, čj. 9 Azs 214/2017-58, či ze dne 30. 9. 2011, čj. 7 As 103/2011-54, na který v napadeném rozsudku odkázal také městský soud). Městský soud se nicméně otázkou účastenství žalobců 2) -4) ve správním řízení zabýval také v kontextu dalších žalobních námitek žalobce 1), které již souviset s jeho právy mohly. Konkrétně se zabýval tím, zda se mohlo v zjištěném skutkovém stavu a zákonnosti závěrů o přiměřenosti dopadů napadeného rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobce 1) projevit, že správní orgán upřel práva účastníků řízení žalobcům 2) – 4), a dospěl k tomu, že by tomu tak býti mohlo. Zejména u žalobce 2) [ale i u žalobce 3)] bylo možné očekávat aktivní uplatnění práv účastníků řízení, a to zejména v podobě sdělení rozsáhlejšího stanoviska k otázce přiměřenosti zásahu rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobce, což by mohlo mít na celkové posouzení přiměřenosti rozhodnutí z hlediska možného zásahu do soukromého a rodinného života žalobce č. 1 nepochybně zásadní vliv, a to zvláště při řádném zohlednění nejlepšího zájmu nezletilých žalobců 3) a 4).
33. Vzhledem k tomu, že zdejší soud shledal důvodnou již samotnou námitku procesního charakteru v podobě nesprávného vymezení okruhu účastníků, které mohlo mít vliv na posouzení přiměřenosti zrušení platnosti povolení k trvalému pobytu žalobce i na rozsah skutkových zjištění, nezabýval se již dalšími žalobními námitkami uplatněnými žalobcem 1) pro předčasnost.

VI. Závěr a náklady řízení

34. Soud tedy se shora uvedených důvodů podle ust. § 78 odst. 1 s.ř.s. zrušil napadené rozhodnutí a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení. V něm bude žalovaný vázán právními názory zdejšího soudu vyjádřenými v tomto rozsudku (viz ustanovení § 78 odst. 5 s. ř. s.). Především bude v dalším řízení úkolem žalovaného umožnit žalobcům 2) – 4) plné uplatnění práv účastníků správního řízení a řádně zvážit za účelem zjištění rozhodných skutečností provedení navrhovaných výslechů žalobce 1) a jeho manželky [(žalobce 2)] a správní orgán zváží také výslech žalobce 3), který brzy dosáhne věku 14 let (tudíž mu svědčí domněnka o schopnosti formulovat své názory ve smyslu § 867 odst. 2 občanského zákoníku). Ostatně, znalost názoru dítěte jakožto zásadní vodítko právě při hledání jeho nejlepšího zájmu zdůrazňuje ve své judikatuře také Ústavní soud (k tomu přiměřeně srov. náleze ze dne 9. 10. 2019, sp. zn. IV. ÚS 1002/19, či dřívější náleze ze dne 18. 12. 2014, sp. zn. I. ÚS 1708/14). Vhodné bude také vyžádat si k posuzovaným otázkám stanovisko příslušného orgánu sociálně-právní ochrany dětí. V návaznosti na takto doplněné dokazování správní orgán znovu pečlivě posoudí přiměřenost rozhodnutí s ohledem na rodinný a soukromý život stěžovatele a neopomene přitom zohlednit nejlepší zájem nezletilých dětí žalobce 1).
35. O náhradě nákladů řízení jeho účastníků soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s.ř.s. Žalobci měli ve věci plný úspěch, a mají proto právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložili proti žalovanému, jenž ve věci úspěch neměl.
36. Náklady řízení žalobců tvoří náklady na odměnu jejich zástupce za dva úkony právní služby ve výši 19 840 Kč (převzetí a příprava zastoupení, podání žaloby ve věci samé, po 2 480 Kč x 4 osoby) dle ustanovení § 7, § 9 odst. 4 písm. d), § 11 odst. 1 písm. a), d) s § 12 odst. 4 vyhlášky Ministerstva spravedlnosti č. 177/1996 Sb., advokátní tarif, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „**advokátní tarif**“) a náhrada hotových výdajů ve výši 600 Kč (za 2 úkony právní služby po 300 Kč) dle

ustanovení § 13 odst. 4 advokátního tarifu. Jelikož je zástupce žalobců plátcem daně z přidané hodnoty, což zdejší soud zjistil z veřejně dostupných zdrojů, zahrnují náklady řízení v souladu s ustanovením § 57 odst. 2 s. ř. s. též částku 4 292,40 Kč odpovídající dani z přidané hodnoty ve výši 21 %, kterou je zástupce žalobců povinen z odměny za zastupování a z náhrad hotových výdajů odvést podle zákona č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty, ve znění pozdějších předpisů. Celková výše nákladů řízení žalobců tak činí 24 732,40 Kč. Zdejší soud nepřiznal žalobcem 1) požadované zvýšení na trojnásobek, neboť neshledal v tomto případě mimořádnou obtížnost nebo časovou náročnost zástupcem žalobců poskytnutých úkonů právní služby. Značný rozsah napadeného rozhodnutí pak bez dalšího důvodem ke zvýšení odměny podle § 12 advokátního tarifu není. Pro úplnost soud konstatuje, že posoudil provedené úkony právní služby jako společné úkony při zastupování všech žalobců, neboť náklady řízení vynaložené zvláště žalobcem 1) a zvláště žalobci 2) – 4) při zastupování týmž advokátem nelze v projednávané věci považovat za důvodně vynaložené ve smyslu ust. § 60 odst. 1 s.ř.s.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty. Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s., a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Praze, dne 20. listopadu 2023

JUDr. Tomáš Švec, Ph.D., v. r.

samosoudce